

דברי חכפר

"סוכות הוא חג האסיף. על האדם
לאסוף את כל ה'תבואה', כל המעשים,
ההצלחות והכישלונות, לקבץ ולאסוף
את כל הניצוצות של השנה החולפת,
כל מחשבותיו ודיבוריו ומעשיו בשנה
שהסתיימה, לדעת לאסוף את הכול,
להתבונן, להכיר תודה – ולשמוח".
(הרבי מלובביץ')

סיון רהב מאיר - Sivan Rahav Meir

גיליון מס. 2793 * כ"א תשרי תשפ"ד * 6 אוקטובר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על הדרך / הפינה של דודו

אושפיזין

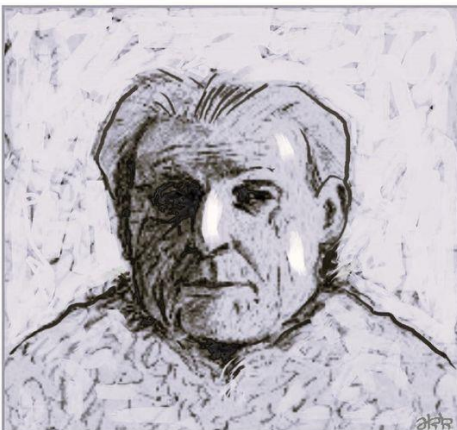
השנה החלטתי להצטרף למסורת ארוכת השנים ולהזמין אושפיזין לסוכה. אך לשם שינוי הזמנתי רשימה אישית של אושפיזין. כי נמאס מזה שבזוהר מזמינים לסוכה רק שבעה צדיקים, ואני מה לעשות, חפץ להזמין גם צדיקות.

אושפיז מס' 1

אושפיז מס' 2: עמנואל לוינס

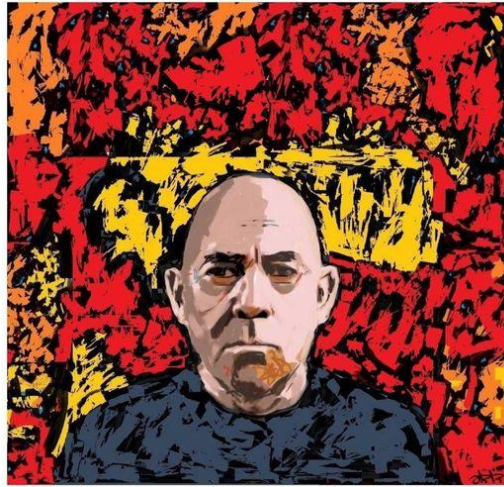
הרהורים אחדים על הפילוסופיה של ההיטלריזם | עמנואל לוינס
הפילוסופיה של היטלר היא מוגבלת. אך הכוחות הפרימיטיביים הבורחים בה מפוצצים את המליצות הנבובות בפני צמיחתו של כוח בסיסי. הם מעוררים את הנוסטלגיה הסודית של הנפש הגרמנית. יותר ממגיפה או טירוף, ההיטלריזם הוא התעוררות של רגשות בסיסיים.

אך מעתה, בהיותו מסוכן באופן מצמרר, הוא נהיה מעניין מבחינה פילוסופית. משום שהרגשות הבסיסיים מכילים פילוסופיה. הם מבטאים את העמדה הראשונה של נפש אל מול ייעודה ומכלול המציאות. הם קובעים מראש או מעצבים מראש את משמעות ההרפתקה שהנפש תחווה בעולם. הפילוסופיה של ההיטלריזם גולשת אל מעבר לפילוסופיה של האנשים התומכים בהיטלר. היא מערערת על עצם עקרונות הציוויליזציה...

אושפיז מס' 3

אורי לפשיץ היה אדם בוטה, ישיר שהתאמץ מאוד להיות לא נחמד, ולחיות חיים סוערים ומרים. אך למרות כל אלה אהבתי אותו כאמן וכאדם שלא דפק חשבון. רוצה אותו בסוכה שלי.

וכאפליה מתקנת הזמנתי לסוכתי גם אושפיזות צדיקות. הראשונה שבהן תהיה המשוררת אנה אחמטובה מגדולי היוצרות/ים במאה העשרים בשפה הרוסית. ולי די שהיא הואשמה בכך ששירתה נוגדת את רוח הסוציאליזם בידי אנשים שלא הבינו מספיק את רוח הסוציאליזם.

אושפיזה מס' 5 | אמה גולדמן

1. אמה גולדמן הידועה גם בשם "אמה האדומה", הייתה אנרכיסטית יהודייה-אמריקאית (נולדה ברוסיה בשנת 1869), שפעלה במחציתה הראשונה של המאה העשרים. נודעה בעיקר בשל פעילותה הפוליטית, כתיבתה ויכולתה הרטורית, וכן בשל תרומתה להתפתחות הפילוסופיה האנרכיסטית בצפון אמריקה ובאירופה.

2. "אני דורשת את שחרור האישה", כתבה אמה גולדמן בשנת 1897 על סיפה של המאה העשרים "זכותה להחליט בשביל עצמה, לאהוב את מי שהיא רוצה וכמה שהיא רוצה" ... "התפתחות האישה, החופש שלה, העצמאות שלה. חייבות לנבוע ממנה עצמה, ראשית בהכרה עצמית כאישיות ולא כאמצעי לסיפוק מיני, ושנית באמצעות סירוב מוחלט לתת למישהו אחר זכות על גופה וסירוב לשרת את אלוהים, המדינה, הבעל, החברה, המשפחה".

3. למרות שהדברים שכתבה ואמרה נאמרו ונכתבו בתחילת המאה העשרים, ישנם עדיין הרבה מדי גברים וגם נשים בחברה הישראלית היום שמרגישים שהדברים שהגתה אמה גולדמן חריגים ומאיימים עליהם ועל תפיסת עולמם. וכל עוד ימשיכו פני הדברים להראות כך אין לנו פנים ולחברה שלנו אין סיכוי, לא בהווה ובוודאי שגם לא בעתיד.

4. ברוכה הבאה בצל סוכתי אושפיזה מס' 5 אמה גולדמן

שלומית בונה סוכה

1. "שלומית בונה סוכה" הוא שיר ילדים שכתבה נעמי שמר בשנת 1971. השיר משוחח עם המשפט בתפילה: "ופרוש עלינו סוכת רחמים ושלוה". בשירה של נעמי שמר ניתן למצוא התייחסות לשאיפותיה של החברה הישראלית להגיע לשלוה עם שכניה.
2. אבל משהו השתבש לנו בדרך לסוכת השלוה. הסוכה שהייתה אמורה להיות סוכת שלום הפכה ברבות השנים להיות סוכת מוצב. לסוכת מחסום. לסוכה שנבנתה ב"תום לב" על אדמה פלסטינית כבושה ופרטית באישור בג"צ. בקיצור לא סוכת שלום ולא נעליים.
3. ולכן, תסלח לי נעמי שמר, שנשיר אותו השנה כך, כולם ביחד בבקשה:

שְׁלוֹמִית בּוֹנָה סֻכָּה
מְסֻיִת וְחֻזְקָה
עַל כֵּן הִיא עֲסוּקָה הַיּוֹם
וְאִין זֶה סֶתֶם סֻכָּה
מְסֻיִת וְחֻזְקָה
שְׁלוֹמִית בּוֹנָה סֻכַּת מַחְסוֹם

הִיא לֹא תִשְׁכַּח לָשִׁים
כְּסִי עַל הַפְּנִים

לִכְפֹּר הִיא עוֹד תִּגְרַד לַצַּחֲוִק
מַחְמוֹד יִחְטֹף בָּאֶף
וְקִצַּת מַכּוֹת בְּגֵב
אֶת הַמְּכֹנִיּוֹת שֶׁלּוֹ תִשְׁרֹף

וְכִשְׁשִׁלּוּמִית תֹּאמַר
הַבֵּיטוּ זֶה נִגְמַר!
יִקְרָה דְּבַר נִפְּלָא פִּתְאוֹם:
כָּבֵר אֵין יוֹתֵר זָרִים
גִּרְשׁוֹ בְּהַמוֹנִים -
וְלֵנוּ יֵשׁ יוֹתֵר מְקוֹם

וְאִז מֵתוֹךְ הַסִּבָּה
תִּצְיֵץ לָהּ וְתִפְרַח
סִכַּת דָּוִד בְּסֻדּוֹם:
שְׁלוֹם סִכַּת פְּרָאִים
מֵה טוֹב וּמֵה נָעִים
שְׁלוּמִית בְּנִתָּה סִכַּת גִּרְדוֹם

4. מצורף שי לחג - סוכת נצח ישראל...

על הדתה וספר משלי

1. בימים קשים של הדתה הנה לכם הסבר קצר על איך נכתב פרק י' בספר משלי.

2. צרור של עוגיות מזל סיניות

בן חכם ישמח אב; ובן כסיל תנוגת אמו.
לא יועילו אוצרות רשע; וצדקה תציל ממות.
לא ירעיב יהוה נפש צדיק; ויהוה רשעים יהדף.
ראש עשה כף רמיה; ויד חרוצים תעשיר.
אגר בקיץ בן משכיל; נרדם בקציר בן מביש.
ברכות לראש צדיק; ופי רשעים יכסה חמס...

3. משלי פרק י' הוא למען האמת אוסף של פתקים ששמים בתוך עוגיות מזל סיניות שנפלו והתפזרו לרעיונאי נחפז בדרך, שאסף אותם בחפזה ושיבץ אותם כלאחר יד בפרק י'.

4. מעשה שהיה כך היה. יהוה העורך הקפדן והמחמיר הטיל עליו כבר לפני שבוע לכתוב את פרק י' במשלי, והוא בחוסר אחריות שאופייני לקופירייטרים הוללים, בילה בפונדק דרכים ליד ירושלים ושתה וזלל ושר שירי פונדק גסים, עד שלפתע שעון הצל היכה חצות והקופירייטר האומלל שלנו נזכר שמחר בבוקר הוא צריך להניח את פרק י' גמור על שולחן יהוה העורך הקפדן והמחמיר.

5. מה לעשות שהשעה 12 בלילה היא שעה קשה לרעיונות מבריקים, בעיקר כאשר אתה הלום יין ושיכור. בייאוש גרף מהצלחת בכניסה ל"ב עוגיות מזל הוציא מהן את הפתקים ורץ לירושלים מהר ככל שיכול.

6. בדרך לירושלים הפתקים נפלו לו על השביל והוא אסף אותם בלי סדר והניח אותם כמו שהם על שולחנו של יהוה.
יהוה התבונן בו בזעף ואמר "מה זה?". הרעיונאי שיהק וענה "פרק י' שביקשת".
"בסדר" ענה לו יהוה "חכה לי בסמרה".

7. וככה נכתב פרק י' במשלי. נשבע לכם.

8. נספח | ציור | "הקוצרים", פיטר ברויגל האב | בציור, משמאל לעץ, אפשר להבחין בבן מביש שנרדם בקציר

• מרקים ופנקייקס

אי אפשר להגיד שאנחנו קיבוץ לא מסורתי. מסורת ערב המרקים נמשכת כבר, אינני בטוחה, 20 שנה? יותר?

היא התחילה בימים שדורית רזנקרנץ יחד עם טרי לפינר היוו את צוות חג הסוכות, ובכל שנה באחד מימי החג היינו מתאספים בחצר של משפחת רזנקרנץ, מסבים סביב שולחנות שהוקמו במיוחד, ונהנים ממרקים מעשי ידינו, ממוזיקת ג'ז שאבי היה משמיע, ומחברתם של חברינו.

אחר כך נוספה מסורת חדשה, בזכותן של שרה דבולט, טלית ואחיותיה, ושוב הסבנו סביב שולחנות שהוקמו במיוחד, ונהנינו מפנקייקס מפנקים, סקונס מעשה ידיה של אוולין, והרבה הרבה מתוק, וגם פגישה עם חברינו.

פעם הייתה גם מסורת של סוכה. קודם היא הייתה גדולה, אחר כך קטנה יותר, וסמלית יותר, והיינו מקיימים בה טכס לכבוד החג. לפעמים הטכס היה בכוחותינו, לפעמים בעזרת המכינה. היינו מסבים סביב אותם השולחנות שהועברו ממקום למקום, נהנים מהכיבוד, מהתוכנית ומהחברים שעמם ישבנו. פעם כשעוד היה לנו חדר אוכל, הייתי לוקחת את המגש עם הארוחה ויוצאת לסוכה לאכול בה.

השנה יש כמה סוכות אצל חברים ותושבים, ויש סוכה אחת מבושית על הדשא של חדר האוכל. איש לא נכנס אליה, כי אי אפשר לשבת בסוכה הזאת (המצווה היא לשבת בסוכה), אין בה שולחן ואין בה כסא, ואין מי שיהיה בה "אך שמח!".

קשה לי להאמין, שאנחנו כבר איננו יודעים לייצר לעצמנו חגים יהודיים משלנו. יש לנו בקיבוץ מסורות יהודיות של חגים הקשורים לארץ, לטבע, לחקלאות ולתנ"ך, יש לנו קריינים, יש לנו זמרים, ואפילו מקהלת גוספל מצוינת. יש מי שיוביל שירה בציבור, יש לנו גני ילדים ואפילו התלתון התחיל שוב לפעול, ואפשר להכין הופעה קטנה עם הילדים האלה, לטובת ההווי היהודי הייחודי שלנו, ולטובת החינוך של ילדינו ונכדינו. זה לא נורא קשה. עשיתי זאת במשך שנים רבות, ולא הייתי היחידה.

את יום הכיפורים, אנחנו כנראה לא מסוגלים לקיים בכוחות עצמנו, (האמנם?) ולכן עלינו לייבא את ה"יהודים האמיתיים" מעבר לקו הירוק. אני מתגעגעת כבר לציון דוארי ולחבריו ממצפה נטופה שכמעט הפכו להיות חלק מאתנו (למרות הפרדה, אוי הפרדה!!! שהנהיגו גם אצלנו). ותודה רבה לדודו שהציל את

המצב והביא תוכן יהודי מכפר הנשיא אל כפר הנשיא. העגלה שלנו איננה ריקה.

יש בי הרבה תודות לאנשים שעמלו וטרחו על ערב המרקים (שהתקיים אתמול) ומראש אני מודה על מה שצפוי מחר בערב אצל שרה דבולט. ואולי גם, כפי שהיה לפני שנה, מחר עם הפנקייקס יהיה גם טכס, והלוואי והלוואי שהמיקרופונים יפעלו, ונוכל גם לשמוע...

• נגורנו קאראבאך

כמעט שאין לי מושג מי נגד מי במובלעת הארמנית באזיירביג'אן. אינני מכירה לעומק את ההיסטוריה של המלחמות שם. אני שומעת "ארמנים" ואני מיד גם שומעת "שואת העם הארמני" שמדינת ישראל לא הכירה בה, כדי לא להרגיז את הטורקים. שנאת האחר, בני דת אחרת, צבע עור אחר, מנהגים אחרים, חסרות סיבות להילחם במיעוט השוכן בקרבתך? אבל לבי, לבי עם אלפי הפליטים שנאלצו לעזוב את ביתם ולשוב ל"ביתם" שבו אין להם בית, והם צריכים להתחיל את חייהם מאפס.

לפני שלושה חדשים טיילתי במדינות שהחליפו את המדינה "יוגוסלביה", אשר התקיימה כל עוד היה "מנהיג חזק", שהחזיק את כל הטריטוריות האלה כמדינה אחת, ואז פרצה מלחמה עקובה מדם אשר השאירה ארץ מפולגת ומשוסעת. שמענו סיפורים ועדויות על המלחמה בסרביה ובקרואטיה. ניסינו לקבל תשובות לשאלותינו, ואפילו לא שמענו ש"אנחנו שונאים אותם והם שונאים אותנו". הגבולות פתוחים ואין זכר למלחמה, לפחות במקומות בהם בקרנו. רק בלונדון, כעבור שבוע, הנהג שלנו מקוסובו, הביע את שנאתו העמוקה לסרבים.

לפני שנים רבות טיילנו בקפריסין, בחלק היווני של האי. אחד התושבים אמר לנו: "לכם יש מזל, יש לכם סכסוך עם הערבים, אבל לנו יש את הטורקים, הם איומים ונוראים!".

נתפלל שיקויים בנו: "לא ישא גוי אל גוי חרב, ולא ילמדו עוד מלחמה". (ישעיהו ב' 4).

ועכשיו, אני מבקשת את סליחתכם,

בסוכות מצווה לשמוח: והיית אך שמח! סליחה שלא הייתי כל כך שמחה השבוע. אנסה בשבוע הבא.

ולבסוף, שוב אני מצרפת דרשה של אלישע שנכתבה לכבוד שמחת תורה, הפעם היא נכתבה ביום רביעי, והיא מגיעה אליכם חמה מהתנור, והפעם ספویلר:

הדרשה הזאת כתובה על כפר הנשיא, ועל מישהו יקר מאד שהיה חי בתוכנו.

חג שמח ושבת שלום

תמר וולפין

חגים

בראש השנה וגם בסוכות לא התקיימה פעילות של חג בכפר הנשיא.
לא כולם הסבו לארוחת חג ולא זכו לברך את שנהוג באותו ערב.
עד כה התקיימה מסורת אצלינו שגם חכינו לה מידי שנה, של פעילות כזאת או אחרת בכל חג.
מאחר שהתחלנו את השנה בחוסר, קל מאד לגלוש לווייתור על הנהוג.
אני ערה לכך שהתקיים לאחרונה "פוטלאק" מוצלח וגם יום כפור נערך לשביעות רצון החברים, כלומר יש מי שרוצה ויכול ויודע לארגן את ההתוועדויות החברתיות שלנו.
לכשעצמי יצאתי ממעגל הפעילויות, אבל שימור מסורת החגים- אסור שייפגם למענינו ולמען ילדינו.
להתראות בחנוכה.

יעל שפרונג

דרשה לשמחת תורה

חברים יקרים,

השבת אנחנו נפרדים ממשה. שוב.

כבכל שמחת תורה, משה, גדול הנביאים של עם ישראל, יברך את בני ישראל, ואז יפנה את גבו, ויצעד אל עבר ההר. וכמו יעל נובית, זקנה ויפה, הוא יטפס במעלה ההר. העם יביט בגבו המתרחק, בדממה, עד שהוא לאט לאט ייעלם מעיניהם.

"וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעֶרְבֹת מוֹאָב אֶל-הָר נֹבֹ רֹאשׁ הַפְּסָגָה אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרֵחוֹ וַיֵּרְאֵהוּ ה' אֶת-כָּל-הָאָרֶץ... וַיֹּאמֶר ה' אֵלָיו, 'זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב לֵאמֹר, לְזַרְעֶךָ אֶתְנֶנָּה. הֲרֵאִיתִיךָ בְּעֵינֶיךָ, וְשָׂמָה לֹא תַעֲבֹר'. וַיֵּמָת שָׁם מֹשֶׁה עֶבְדְּ-ה' בָּאָרֶץ מוֹאָב עַל-פִּי ה'... וּמֹשֶׁה בֶן-מֶאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בְּמָתוֹ, לֹא-כָהֲתָה עֵינֹו וְלֹא-נָס לַחֵה... וְלֹא-קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ ה' פְּנִים אֶל-פְּנִים" (דברים ל"ד, א-י).

אני יודע, שבעוד שלושה חודשים נפגוש אותו שוב. כמו עוף החול, הוא יוולד מחדש על שפת הנחל ויונח בתוך הטנא במימי היאור.

אני יודע... ובכל זאת... כל שנה, כשאנחנו מגיעים לפסוקים הללו, אני נחנק מדמעות.

אני פשוט מאוד מאוד אוהב את משה.

בילדותי היה לנו בקיבוץ משה שכזה. הוא היה אבא של בן כיתתי. קראו לו יוחנן. בכל התמונות בארכיון הקיבוץ, יוחנן בולט בשטח. הוא היה המזוקן היחיד. אבל לא סתם זקן, זקן של נביא!

יוחנן נולד בוינה ועלה ארצה בגיל 16 עם עליית הנוער רגע לפני השואה הנוראית. קורות חייו, מעשיו ומעלליו מרגע הגעתו ארצה ועד יום מותו מזכירים לנו שוב ושוב איזה דור ענק היה דור המייסדים של הארץ הזאת. הם לא התלוננו, הם עשו. הם לא קיטרו. הם בנו. הם שתלו. הם סיקלו. הם עבדו בימים והגנו על הארץ בלילות.

יוחנן כאמור עשה המון דברים בחייו, אבל בזיכרון שלי, יוחנן היה, בעיקר, הגנן המיתולוגי של הקיבוץ. נביא וגנן. כל עץ, כל דשא, כל שיח, ובעיקר, כל ורד, נשא את חותמו. הוא אהב אותם והם אהבו אותו.

כילדים, בכל פעם שרצינו לעשות איזה קיצור דרך ולחסוך עשר שניות של הליכה מסודרת על המדרכה, היינו מסתכלים ימינה ושמאלה, לוודא שיוחנן לא בסביבה, ואז עושים את החטא הנורא מכל: חוצים את הדשא, בריצה מטורפת כמובן. רק כדי שיוחנן לא יראה.

והוא איכשהו היה תמיד מופיע משום מקום בעיצומה של הריצה.

עד היום, אני אלך עוד מטר או שניים, או מאה, רק לא לדרוך סתם על דשא שמישהו שתל, השקיע, השקה, כיסח וטיפח. ואם אני בכל זאת עולה על איזה דשא, אני תמיד תמיד רואה את יוחנן לנגד עיני.

יום אחד, יום נורא אחד, היה לי מפגש מכונן עם הנביא ההוא.

הקיבוץ שלי בין הראשונים בארץ לחסל את הלינה המשותפת, תודה לאל, אבל בגיל 14-15, הילדים היו עוזבים את בית ההורים ועוברים לחיות ביחד ב"חדרי הנעורים", מעין מעונות סטודנטים, בקצה השני של הקיבוץ. בכל חדר גרו שני נערים או נערות, עם מקלחת ושירותים ומטבחון קטן. זה היה נפלא! אנחנו למעשה ניהלנו את חיינו בעצמאות מוחלטת. ממילא אכלנו את כל שלוש הארוחות בחדר האוכל הקיבוצי, ואת הכביסה המטונפת שלנו כיבסנו במכבסה הקיבוצית, אבל חוץ מזה, היינו עצמאים לחלוטין. גן עדן!

כל מי שמכיר אותי יודע שאני אוהב את פינת התה והקפה שלי, ולכן החלטתי לעשות לי ולחבריי זולה כיפית מאחורי החדר כדי לשבת שם עם החברה' ולשתות תה אנגלי משובח, לעשן סיגריה ראשונה (ושנייה ושלישית) ולדבר ולהתפלסף אל תוך הלילה, בדיוק כמו שאני אוהב.

אגב, המשמעות של זולה "מאחורי החדר" הייתה, שמגיעים אליה דרך החלון... אבל הי, היינו בני 16. חלון, דלת, מה זה חשוב?

הבעיה הייתה שמאחורי החדר שלי הייתה גינת ורדים ריחנית ומהממת. כמו כל עץ ושיח בקיבוץ, יוחנן שתל את הורדים הללו במו ידיו. כדי לייצר את הזולה הייתי "חייב" לסלק שיח אחד (כולה שיח אחד! היו שם לפחות שלושים).

ניסיתם פעם לעקור שיח ורדים? לא היה לי מושג כמה זה קשה! ואני, עם טוריה ומעדר, עמל דקות ארוכות מאוד, אבל השיח המעצבן הזה, שעומד ביני לבין זולת החלומות שלי, מסרב להיעקר.

פתאום, מזווית העין, מבעד לנחילי הזיעה שנזלו ממצחי, אני קולט שמישהו עומד ממש קרוב. הוא עם מטה בידו, ואולי היה זה קלשון, אני לא זוכר. אין לי מושג מהיכן הגיע. אין לי מושג כמה זמן הוא עמד שם והביט בי.

מעולם לא הרגשתי כל כך מטומטם. כל כך חוטא. כל כך נבון.

הנביא לא אמר כלום. אבל עיניו רשפו אש. וזה לא שיוחנן לא ידע לנזוף ולכעוס. אוהו... הוא ידע ועוד איך. אבל הפעם לא. הוא לא צעק והוא לא הטיפ. הוא אפילו לא היכה בסלע. הוא רק הביט בי ושאל, "למה?".

לך תסביר לנביא... "אה... אה... אתה יודע... זולה... חברה'... קפה... סיגריה...".

ואז - ואת זה לעולם לא אשכח - כמו משה בפרשה האחרונה בתורה, הוא הפנה את גבו והלך.

הזולה מחוץ לחדר שלי מעולם לא הוקמה. אנחנו, כמובן, מצאנו פינות חמד אחרות לשתות בהן קפה, לעשן ולדבר (כי כל נער צריך זולה), אבל לא שם. שיח הורדים מעולם לא התאושש. הוא נשאר שם, חצי חי, לכבודו של יוחנן, וחצי מת, לאות קלון על חטאיי. בעונות הפריחה של הוורדים, הייתי מציץ מהחלון, לראות, אולי אלוהים, הטבע ויוחנן סלחו לי? הוא אמנם הצמיח עלים, אבל מעולם לא יצאו מקצה הגבעולים שלו ורדים אדומים וריחניים.

יוחנן, הנביא והגן, נפטר בראש חודש אייר, בשנת 1986. אני זוכר היטב את יום פטירתו. הייתי אז קצין צעיר בצבא הגנה לישראל. כל הקיבוץ הגיע לבית הקברות להיפרד. זקן הקיבוץ ספד לו בלוויה. לאשתו ושלושת בניו הוא אמר, "יוחנן לא הלך מאיתנו, כי הרימו עיניכם וראו: הוא נשאר מסביבנו - בכל אשר תפנו, במעשה ידי".

יוחנן היה נביא, לא רק בגלל הזקן התנ"כי שלו. כמו נביאי ישראל, הוא מעולם לא ניבא את העתיד. כמו נביאי ישראל יוחנן ייצג עברי ועבור בני דורי אמיתות גדולות על החיים. כמו הנביאים הגדולים הוא לימד אותנו שאסור לחפש קיצורי דרך בחיים - לא מוסריים ולא ערכיים - ושאסור, לגמרי אסור לפגוע בעולמו של הקדוש ברוך - בחי, בצומח, באדם ובבהמה - והכי חשוב, אסור לעקור נטוע. הגענו לעולם הזה, תגיד לנו התורה בשבת הבאה, "לעבדה ולשמרה".

היום, מעטים הם נביאי האמת, ונביאי שקר יש בכל מקום.

ואם תשאלו איך נדע להבחין בין אלה ולבין אלה, אני אספר לכם על יוחנן, הגן והנביא, ועל שיח הורדים שהישחתתי.

נביאי האמת מעצימים את החיים. הם מגדלים בגינות שלהם (מטאפורית, כמובן) דשאים לברכה, נוטעים עצי פרי לשמחה, מגדלים שיחי ורדים ומרבים צבע וגיוון בעולם.

נביאי השקר, לעומת זאת, נותנים לעשבים שוטים להתפשט, להשתלט ולזרוע אלימות במרחב. נביאי השקר מרבים שנהא בגן העדן האבוד של הקדוש ברוך.

אז, היה שלום משה רבנו, איש האלוהים. היה שלום יוחנן הגנן והנביא. אנחנו מבייכים להקשיב קצת יותר לנביאי האמת שעוד נשאר, ללכת בעיקר על המדרכות, ולהרבות פרחים בעולם.

ואגב, האם כבר סיפרתי ששם משפחתו של יוחנן היה... סלע?

חג שמח ונתראה בהקפות (כל הפרטים בהמשך המייל).

אלישע

3.10.2023

לכל חברי הישוב היקר לי כל-כך, שבו גדלתי, קיבוץ כפר הנשיא.

זו זכות גדולה ושמחה רבה, בכל פעם שמזדמן לי, לבוא ולשהות כאן זמן מה. להיות בחיק משפחתי, האהובה עלי מאוד, ולהתראות עם החברים בשבילי הכפר (ופה ושם גם לשבת יחד על כוס תה או לארוחה טעימה).

אני רוצה להביע את הערכתי העמוקה, שאפשר לבוא למקום, להרגיש ולומר "אני בבית". אף פעם איני רוצה לקחת זאת כמובן מאליו (בפרט בימים אלה של כל כך הרבה שינויים, מכל הבחינות).

כאשר נכנסתי לספרייה, דבר שלא נהגתי לעשות בעבר, נחשף לפני עולם חדש של סיפורים מרגשים על חברי המשק החלוצים, שמואל חצור, יצחק ובטי עדר, ישראל אבידור ועוד... סיפורים מרתקים, כמו בסרטים, שקשה לפעמים להניח את הספר.

איזה ימים מאתגרים הם עברו, מצבים מסוכנים, עבודות פרך, הסיקול הקשה של חודשים על חודשים ועוד... שמענו על זה הרבה לאורך השנים, ולמרות זאת זה כאילו אני שומעת זאת בפעם הראשונה. מרגש היה גם להיכנס לארכיון וללמוד עוד על אותה התקופה, זו התשתית עליה צמחנו.

הייתה לי ילדות לא קלה, התמודדות מאוד קשה בלימודים וגם מבחינה חברתית (קשה להאמין כיום, עם ידידים אין סוף), אך בסופו של דבר היה מחיר לכל אחד שחי ונולד בתקופה ההיסטורית הזו של קום המדינה. עם השנים הכאבים והאכזבות משנות הילדות והבגרות נרפאו, ונשארו פשוט אהבה, חום והערכה אין סופית, שאפשר לבוא "הביתה"...

היה לי כבוד גדול והתרגשות, כאשר נורית אורן פנתה אלי וביקשה שאספר בפגישה בלב הקיבוץ, בשבוע שעבר, על פרויקט HIT N.Z (Hosting Israeli Travelers, New Zealand) אירוח מטיילים ישראלים בניו-זילנד. בסוף הערב מישהי אמרה לי ש"זה היה כמו על קצה המזלג". כי יש כל כך הרבה לספר אחרי 23 שנים של אירוח. מצטברים כל כך הרבה סיפורים, מצבים שונים ומאתגרים, לפעמים קשים, מקרים משמחים מאוד ואפילו קצת עצובים. כל פעם כשאני חושבת על אותו הערב, אני נזכרת בעוד משהו מיוחד או מעניין שקרה. לכן חשבתי מדי פעם לכתוב על אחת מהחוויית ולקרוא לזה "סיפורים מהאירוח".

בינתיים רוצה לאחל לכולנו המשך חג סוכות שמח! אני תמיד אוהבת לראות את הסוכות השונות ולהנות מהיצירתיות, מריח הענפים ומהקינוחים.

באהבה רבה,
שולמית אטיה - שולי, למשפחת דיבון

6.10 רז קורן

אימרי צייכנר

7.10 עודד כץ

יוחאי ג'קסון

8.10 שריטה סינה

10.10 נופר גודמן

11.10 טל סולומון

12.10 אוולין ואלך

רן בן יהודה

סלע טיקוצ'ינסקי

איתי כץ

סיפור לשבת

לפני שנים רבות, עד שאנשים נסעו בעיקר ברכבות, היה בחור צעיר שעבד במסילות ברזל. כל היום היה חוצב בסלע ומפנה את הדרך למסילה החדשה שאמורה להגיע. האיש שנא את עבודתו.

יום אחד חלף לידו איש עשיר מאוד, הבחור הצעיר חש קינאה רבה וחשב לעצמו: כמה עשיר האיש הזה ומה רבה השפעתו, "הלוואי והייתי כמוהו". עברו כמה ימים ומשאלתו התגשמה והוא נעשה לאיש עשיר ורב השפעה.

לאחר זמן מה, הרגיש האיש שחסר לו משהו בחיים. הביט האיש למעלה בשמים וראה את השמש זורחת ברקיע. הוא חש קינאה רבה וחשב לעצמו: כמה עצומה היא השמש, "הלוואי והייתי שמש".

שמע מלאך את בקשתו והפך אותו לשמש. האיש היה מאושר ושמח בחלקו. לאחר כמה שעות כיסו עננים את השמים וחסמו את קרני השמש ואורה לא הצליח לחדור מבעד לעננים. פתאום חשב לו האיש: כמה עצום כוחו של ענן "הלוואי והייתי לענן".

שמע שוב המלאך את בקשת האיש, נענה לה והפך את האיש לענן. כשנהיה לענן, נוכח כי הרוח חזקה ממנו ומניעה את העננים בעוצמה רבה לאן שהיא רוצה ולענן אין כל שליטה על מצבו. התאכזב האדם ושוב ביקש בליבו להיות חזק יותר מענן ולהפוך לרוח.

שמע המלאך גם את בקשתו זו והגשים לו אותה והפך את האיש לרוח.
 בהיותו רוח, הצליח להזיז עננים, בתים וכמעט כל דבר, עד שנתקל בסלע גדול.
 מה שעשה לא הצליח להשפיע על הסלע. שוב חש קינאה גדולה בסלע ושוב
 ביקש בליבו להיות חזק יותר מהרוח ולהפוך לסלע.

ביקש האיש מהמלאך להפכו לסלע. שמע שוב המלאך את בקשתו והסכים
 להפכו לסלע.

הפך האיש לסלע. לא הרוח הצליחה להזיזו ממקומו ולא השמש הצליחה לשבור
 אותו והוא הרגיש עוצמה אדירה, עד שחש כי חפץ חד מכה בו.
 חשב לעצמו: מה יכול להיות חזק ועצום יותר מסלע? ואז הבחין באדם אשר
 חוצב סלעים ומפנה את הדרך למסילה חדשה אשר נבנית.
 ואז הבין שעבודתו הראשונה בתור חוצב סלעים היא העבודה הטובה ביותר
 בעולם.

מקור לא ידוע

